

Sygn. akt II K 379/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 lutego 2017 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Magdalena Czaplińska

Protokolant: Anita Grunt

przy udziale Prokuratora Aleksandry Nafalskiej

po rozpoznaniu w dniach 06.07.2016 r., 14.11.2016 r., 06.02.2017 r. sprawy

A. D. (1), ur. (...) w G.,

syna A. i Ż. z domu S.;

D. B. (1), ur. (...) w G.,

syna S. i M. z domu W.

oskarżonych o to, że:

w dniu 10 maja 2015 r. w G. przy ul. (...) działając wspólnie i w porozumieniu oraz wspólnie i w porozumieniu z osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, po uprzednim uszkodzeniu drzwi piwnicy dokonali zaboru w celu przywłaszczenia mienia o łącznej wartości 850 zł w ten sposób, że:

- po uszkodzeniu zabezpieczeń drzwi piwnicy dokonali zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci dwóch wędek z kołowrotkami o wartości 150 zł na szkodę B. S.,

-w tym samym miejscu i czasie po uszkodzeniu zabezpieczeń drzwi piwnicy dokonali zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci wkrętarki B. (...) o wartości 200 zł, czym działali na szkodę M. G.,

- w tym samym miejscu i czasie po uszkodzeniu zabezpieczeń drzwi piwnicy dokonali zaboru w celu przywłaszczenia mienia w postaci roweru marki T. o wartości 500 zł, czym działali na szkodę A. D. (2),

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 k. k. w zw. z art. 12 k. k.

I. oskarżonych **A. D. (1)** i **D. B. (1)** uznaje za winnych popełnienia zarzucanego im czynu, czyn ten kwalifikuje z art. 279 § 1 k. k. w zw. z art. 12 k. k. i za to na podstawie art. 279 § 1 k. k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k. k. oskarżonego **A. D. (1)** skazuje na karę 1 (jednego) roku i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda, a oskarżonego **D. B. (1)** skazuje na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda;

II. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k. k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu A. D. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 14 maja 2015 roku, od godziny 21.50 do dnia 15 maja 2015 roku, do godziny 16.45, to jest okres jednego dnia, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k. k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu D. B. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 14 maja 2015 roku, od godziny 21.00 do dnia do dnia 15 maja 2015 roku, do godziny 19.00, to jest okres jednego dnia, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jednolity: Dz. U. z 2002 r., nr 123, poz. 1058 z późniejszymi zmianami) oraz § 11 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. I. kwotę 1.033,20 złotych tytułem nieuiszczonych kosztów pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu D. B. (1) z urzędu;

V. na podstawie art. 626 § 1 k. p. k., art. 627 k. p. k. oraz art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 4, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) zasądza od oskarżonego A. D. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 580 złotych, w tym wymierza mu opłatę w kwocie 460 złotych;

VI. na podstawie art. 626 § 1 k. p. k., art. 627 k. p. k. oraz art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 3, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) zasądza od oskarżonego D. B. (1) na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 1.433,20 złotych, w tym wymierza mu opłatę w kwocie 280 złotych.

Sygn. akt II K 379/16

W związku ze złożeniem wniosku o sporządzenie uzasadnienia wyroku wyłącznie przez obrońcę oskarżonego D. B. (1), Sąd na podstawie art. 423 § 1a k. p. k. ograniczył zakres uzasadnienia do części wyroku dotyczących tego oskarżonego.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 10 maja 2015 roku około godz. 5.00 rano A. D. (1), D. B. (1), K. G. i Ł. K. (1) znajdowali się w klatce schodowej budynku przy ul. (...) w G., gdzie siedzieli i palili papierosy. W pewnym momencie, wychodząc z budynku mężczyźni zauważyli, że główne drzwi do piwnic są niedomknięte i wspólnie postanowili okraść piwnice. Wszyscy czterej zeszli na dół i zobaczyli, że drzwi do piwnic są pozamykane na kłódki. Wówczas K. G. i A. D. (1) poszli na klatkę schodową budynku na ul. (...), gdzie były schowane nożyce do cięcia metalu, a Ł. K. (1) i D. B. (1) czekali na nich na półpiętrze. Gdy K. G. i A. D. (1) wrócili po 10 – 15 minutach, K. G. zasłonił kamery monitoringu znajdujące się na klatce schodowej, po czym Ł. K. (1), K. G. i D. B. (1) zeszli na dół do piwnic, gdzie D. B. (1) poprzecinał kłódki na drzwiach kilku piwnic. W tym czasie A. D. (1) czekał przed blokiem. Z pomieszczenia piwnicznego nr 34 mężczyźni dokonali zaboru dwóch wędek z kołowrotkami o łącznej wartości 150 złotych na szkodę B. S.. Z pomieszczenia piwnicznego numer 33 mężczyźni dokonali wkrętarci B. (...) o wartości 200 złotych na szkodę M. G.. Przedmioty te D. B. (1) włożył do niebieskiej torby zabranej z jednej z piwnic, po czym torbę tę wręczył Ł. K. (1), który wyszedł z piwnicy i przekazał torbę A. D. (1) czekającemu na zewnątrz. Następnie Ł. K. (1) i K. G. ponownie zeszli do piwnic do czekającego na nich D. B. (1) i z kolejnego pomieszczenia piwnicznego (do którego kłódkę wcześniej przeciął D. B.) dokonali zaboru roweru marki T. koloru srebrnego o wartości 500 złotych na szkodę A. D. (2). Następnie mężczyźni udali się na ul. (...) w G., gdzie w klatce nr 5 schowali skradziony rower, przypinając go do poręczy, zaś torbę z narzędziami i wędkami Ł. K. (1) schował w opuszczonej piwnicy w klatce nr 4. Następnego dnia A. D. (1), D. B. (1), K. G. i Ł. K. (1) udali się do M. J. (1) (sąsiada A. D. (1)), któremu za 200 złotych sprzedali skradziony rower. Mężczyźni po równo podzielili się tymi pieniędzmi, każdy z nich otrzymał po 50 złotych. Następnie udali się po torbę ze skradzionymi narzędziami i wędkami, ale okazało się, że nie ma jej w miejscu, w którym ją zostawili.

Dowód: zeznania świadka B. S. – k. 2 – 3 załącznika nr 2 do a/o; zeznania świadka M. G. – k. 7 – 8 załącznika nr 2 do a/o, k. 23; zeznania świadka A. D. (2) – k. 52 – 53, 57 - 58 załącznika nr 2 do a/o, k. 23 – 24; zeznania świadka M. J. (1) – k. 46 – 47 załącznika nr 2 do a/o, k. 50; częściowo zeznania/wyjaśnienia K. G. – k. 82 – 83, 113 – 115 załącznika nr 2 do a/o, k. 80; zeznania/wyjaśnienia Ł. K. (1) – k. 88 – 89 załącznika nr 2 do a/o, k. 50 – 51; protokół oględzin miejsca - k. 12 – 13 załącznika nr 1 do a/o; protokół zatrzymania rzeczy – k. 43 – 45, 48 – 50 załącznika nr 1 do a/o; protokół oględzin rzeczy – k. 106 – 108 załącznika nr 1 do a/o; dokumentacja fotograficzna – k. 118 – 119 d załącznika nr 1 do a/o

Oskarżony D. B. (1) był uprzednio trzykrotnie karany przez Sąd:

1. wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk - Północ w Gdańsku z dnia 26 września 2011 r. w sprawie o sygnaturze akt II K 671/11 za przestępstwo z art. 62 ust 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;
2. wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku z dnia 8 lipca 2013 r. w sprawie o sygnaturze akt XI K 585/13 za przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii;
3. wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku z dnia 18 września 2015 r. w sprawie o sygnaturze akt II K 88/15 za przestępstwo z art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64 § 1 k. k.

Dowód: dane o karalności – k. 105 – 107, 176 – 178 załącznika nr 1 do a/o; k. 31 – 33

Sąd zważył, co następuje:

Wina i sprawstwo oskarżonego D. B. (1) co do popełnienia zarzucanego mu czynu nie budzi wątpliwości. Sąd ustaleń w tym zakresie, jak i w zakresie stanu faktycznego dokonał w oparciu o wiarygodny materiał dowodowy zgromadzony w sprawie, w szczególności w postaci: zeznań świadków B. S., M. G., A. D. (2), M. J. (1), Ł. K. (1), częściowo K. G., protokołów: oględzin miejsca, zatrzymania i oględzin rzeczy, dokumentacji fotograficznej oraz danych o karalności.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd opierał się na dokumentach ujawnionych w trakcie przewodu sądowego w postaci protokołów: oględzin miejsca, zatrzymania i oględzin rzeczy, dokumentacji fotograficznej oraz danych o karalności. Nie budzą one bowiem żadnych wątpliwości, co do rzetelności i autentyczności zgromadzonych w nich informacji. Nadto zostały sporządzone przez uprawnione do tego osoby, przy zachowaniu wymogów przewidzianych w obowiązujących przepisach prawa. Podkreślić również należy, że żadna ze stron nie kwestionowała w toku postępowania prawdziwości, ani wiarygodności żadnego z dokumentów ujawnionych w toku rozprawy.

Jako w pełni wiarygodne ocenił Sąd zeznania B. S., M. G. i A. D. (2). Pokrzywdzeni nie byli bezpośrednimi świadkami inkryminowanego zdarzenia, w swych zeznaniach opisali jedynie okoliczności, w jakich ujawnili, że doszło do przestępstwa na ich szkodę, sposób, w jaki sprawcy dostali się do wnętrza ich piwnic oraz rodzaj i wartość skradzionego im mienia. Relacje tych świadków dotyczyły co do zasady okoliczności bezspornych w sprawie, a ponadto były one logiczne i konsekwentne w toku całego postępowania oraz zgodne z pozostałym zgromadzonym materiałem dowodowym. A. D. (2) rozpoznała okazany jej rower (zabezpieczony u M. J. (1)) jako stanowiący jej własność.

Za zasługujące na nadanie waloru wiarygodności Sąd uznał także zeznania M. J. (1). Świadek ten szczerze przyznał, że nabył od czterech młodych mężczyzn za kwotę 200 złotych rower marki T. koloru srebrnego. Jeden z nich, znany mu z widzenia Ł. K. (1) zapewnił go, że to on jest właścicielem tego roweru i że nie jest on kradziony. Zeznania M. J. są zgodne z pozostałym materiałem dowodowym, w szczególności w postaci zeznań A. D., Ł. K. oraz protokołów zatrzymania i okazania rzeczy.

Jako w pełni wiarygodne ocenił Sąd wyjaśnienia/ zeznania Ł. K. (1). Świadek ten, będący obecnie osobą prawomocnie skazaną za współudział w czynie przypisanym oskarżonemu D. B. (1) (vide: wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 21 czerwca 2016 r. w sprawie o sygnaturze akt II K 320/16 – k. 52 – 53), już w toku postępowania przygotowawczego, składając wyjaśnienia w charakterze podejrzanego w sposób szczerzy i wyczerpujący

opisał okoliczności popełnienia przedmiotowego czynu, w szczególności jego czas i miejsce, podział ról pomiędzy poszczególnymi sprawcami, rodzaj zabranego mienia oraz sposób jego późniejszego ukrycia i sprzedaży. Zdaniem Sądu, Ł. K. (1) w postępowaniu przygotowawczym w sposób szczerzy i spontaniczny, „na gorąco” relacjonował przebieg inkryminowanego zdarzenia (będąc przesłuchiwany w 10 dni po jego zaistnieniu), nie dążąc przy tym do umniejszenia stopnia swojej winy czy też powiększenia stopnia winy któregokolwiek ze współsprawców. Ł. K. (1) np. podał szczerze, że na pomysł włamania się do piwnic wpadli wszyscy czterej wspólnie, po czym opisał podział ról między nimi w popełnieniu tego przestępstwa. Podczas przesłuchania na rozprawie, półtora roku po zdarzeniu, świadek nie pamiętał już jego szczegółów, jednak jeszcze przed odczytaniem mu jego wcześniejszych wyjaśnień, sam spontanicznie podał, że włamania do piwnic dokonał razem z D. B. (1) i A. D. (1), zaś po odczytaniu mu jego wcześniejszej relacji, podtrzymał ją i potwierdził, że był z nimi również K. G.. Mając na uwadze powyższe okoliczności oraz zgodność zeznań/wyjaśnień Ł. K. (1) z uznanym za wiarygodny pozostałym materiałem dowodowym, Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania wartości dowodowej jego relacji.

Jeśli chodzi natomiast o czwartego sprawcę przedmiotowego czynu, tj. K. G., Sąd jako wiarygodne ocenił jego wyjaśnienia złożone w toku postępowania przygotowawczego. W tym zakresie jego relacja była szczerą i spontaniczną oraz co do zasady zgodną z wyjaśnieniami Ł. K. (1) (jedyną istotną odmiennością stanowił fakt, iż K. G. podał, że A. D. (1) stwierdził, że nie chce mieć nic wspólnego z tym włamaniem i nie uczestniczył w nim). Tymczasem zeznając na rozprawie (co istotne – w obecności oskarżonego D. B. (1) – k. 80), świadek ten początkowo zeznał, że włamania dokonał tylko z Ł. K. (1) i nikogo więcej z nimi nie było, natomiast po odczytaniu mu jego wcześniejszych wyjaśnień zakwestionował je w zakresie, w jakim podał wówczas, że był z nimi D. B. (1) (i podtrzymując je w pozostałym zakresie oraz potwierdzając swój podpis na odczytanym protokole), a następnie doprecyzował, że chodziło mu o to, że był z nimi A. D. (1), nie było zaś D. B. (1). Mając na uwadze przytoczone rozbieżności i niekonsekwencje, Sąd odmówił wiarygodności zeznaniom K. G. złożonym na rozprawie.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy nie dostarczył podstaw do przyjęcia okoliczności wyłączających winę D. B. (1). Oskarżony jest osobą pełnoletnią, miał pełną możliwość rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem.

Wobec dokonanej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, nie budzi wątpliwości, iż zachowanie oskarżonego opisane w akcie oskarżenia wypełniło znamiona przestępstwa z art. 279 § 1 k. k. w zw. z art. 12 k. k.

Przestępstwo kradzieży z włamaniem uregulowane jest w art. 279 § 1 k. k., zgodnie z którym odpowiedzialności podlega ten, kto kradnie z włamaniem. Dwuaktowy charakter tego przestępstwa polega na tym, że składa się ono z dwóch odrębnych, aczkolwiek powiązanych ze sobą, czynności sprawczych. Te dwie czynności sprawcze składają się na jeden czyn. Czynność polegającą na zaborze należy rozumieć jak na gruncie art. 278 § 1 k. k., na co wskazuje użycie sformułowania „kto kradnie”. Z kolei „włamanie” oznacza pokonanie przeszkody utrudniającej dostęp do mienia. Pojęcie włamania jest rozumiane szeroko, gdyż do jego istoty należy wdarcie się do zamkniętego pomieszczenia (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 25.10.2005r., II Aka 269/05, LEX nr 286464) Włamanie jest utożsamiane z sytuacją, gdy mienie znajduje się w zamkniętym pomieszczeniu i gdy działanie sprawcy polega na przeniknięciu do tego pomieszczenia (wyrok Sądu Najwyższego z 9.09.2004r., V KK 144/04, LEX nr 137749) Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, nie ulega wątpliwości, że D. B. (1) dokonał kradzieży z włamaniem mienia znajdującego się w piwnicach należących do B. S., M. G. i A. D. (2). Po pierwsze - dokonał wyjęcia mienia spod władztwa pokrzywdzonych, wbrew ich woli. Zaboru tego dokonał w celu przywłaszczenia, w zamiarze bezpośrednim. Nadto, aby dostać się do pomieszczeń piwnicznych, D. B. (1) dokonał przełamania zabezpieczeń poprzez przecięcie klódek zabezpieczających drzwi.

Uznając oskarżonego D. B. (1) za winnego popełnienia przypisanego mu czynu, Sąd na mocy art. 279 § 1 k. k. skazał go na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz (z uwagi na fakt działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej) na karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych po 10 złotych każda. Na niekorzyść oskarżonego Sąd poczytał znaczny stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu (wyrażający się przede wszystkim w charakterze dobra, przeciwko któremu czyn ten był wymierzony - tj. przeciwko mieniu oraz w działaniu na szkodę wielu

pokrzywdzonych). Sąd miał na uwadze również, iż D. B. (1) działał wspólnie i w porozumieniu z trzema innymi osobami. Oskarżony w sposób jaskrawy wystąpił przeciwko obowiązującym normom prawnym oraz społecznym, dopuścił się popełnienia czynu działając w sposób przemyślany. Jednocześnie stopień winy oskarżonego należy uznać za znaczny. Oskarżony (mimo młodego wieku) był uprzednio już trzykrotnie karany (aczkolwiek Sąd miał na względzie, iż nie za przestępstwa podobne), zatem nie można przyjąć, iż popełnienie przez niego przestępstwa z art. 279 § 1 k. k. było zdarzeniem jednorazowym. Jednocześnie świadczy to o głębokiej demoralizacji oskarżonego, jego niepoprawności, braku poszanowania dla norm prawnych, a pośrednio także o nieskuteczności orzeczonych względem niego dotychczas środków probacyjnych. Sąd nie dopatrzył się okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego. Sąd zważył też na potrzeby w zakresie świadomości prawnej społeczeństwa, a to w celu unaocznienia, że czyny o takim stopniu społecznej szkodliwości, tym bardziej popełnione przez sprawcę uprzednio karanego, zasługują na przykładowe ukaranie i orzeczenie kary pozbawienia wolności.

Zdaniem Sądu, kara w powyższym wymiarze skłoni oskarżonego do przestrzegania porządku prawnego w przyszłości i przyczyni się w odpowiedni sposób do wywołania po jego stronie refleksji odnośnie popełnionego czynu. W ocenie Sądu, łagodniejsza kara byłaby we wskazanych okolicznościach traktowana jako wyraz pobłażliwości wobec oskarżonego i nie spełniłaby celów kary tak w stosunku do oskarżonego, jak również w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Ponadto podkreślić należy, iż orzeczona wobec D. B. kara 1 roku pozbawienia wolności stanowi dolną granicę ustawowego zagrożenia za przypisany mu czyn z art. 279 § 1 k. k., a zatem nie może być uznana za rażąco surową.

Mając na uwadze datę popełnienia przypisanego oskarżonemu czynu (10 maja 2015 roku), Sąd – zgodnie z dyspozycją art. 4 § 1 k. k. - rozważał, czy poprzednio obowiązujący stan prawny nie jest korzystniejszy dla oskarżonego. Sąd doszedł jednak do przekonania, że nawet orzekając na podstawie stanu prawnego obowiązującego do dnia 30 czerwca 2015 roku, nie zdecydowałby się na zastosowanie wobec D. B. dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary (które to dobrodziejstwo obecnie obowiązujący stan prawny wyłącza wobec osób karanych już na karę pozbawienia wolności). Zdaniem Sądu, orzeczenie w niniejszej sprawie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie byłoby wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary. W szczególności wskazać należy, że D. B. (1) już trzykrotnie skazywany był na kary pozbawienia wolności (w tym dwukrotnie na kary z warunkowym zawieszeniem ich wykonania, których wykonanie następnie zarządzano). Pomimo danej w ten sposób oskarżonemu szansy, ponownie dopuścił się on popełnienia przestępstwa, co świadczy o tym, że zastosowane w stosunku do niego środki probacyjne, połączone z dozorem kuratora, nie spełniły swej funkcji i okazały się niewystarczające do osiągnięcia wobec D. B. (1) celów kary. Mając na uwadze powyższe, Sąd nie znalazł podstaw, by przełamać przewidzianą w art. 4 § 1 k. k. zasadę stosowania ustawy nowej.

Na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności Sąd na podstawie art. 63 § 1 i 5 k. k. zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie.

W oparciu o przepisy powołane w punkcie IV. sentencji wyroku, Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. I. koszty obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu w niniejszym postępowaniu w kwocie 1.033,20 złotych, albowiem nie zostały one uiszczone w całości ani w części.

W oparciu o wskazane w punkcie VI. sentencji wyroku przepisy Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 1.433,20 złotych, w tym wymierzył mu opłatę w kwocie 280 złotych, nie znajdując podstaw do zwolnienia go z tego obowiązku.